

[Grønning.]

Dette bør fremhæves ogsaa nu. Jeg nærer ingen Tvivl om, at en Eftertid vil fæste sig herved og i denne Kendsgerning se et af de mest betydningsfulde Udtryk for praktisk Samarbejde under Krigen. Herigennem har vi beskyttet det daglige Brød mod Prisfordyrelse. Rigsdagen har — med Undtagelse af de Grupper, der staar uden for Samarbejdet, men med Tilslutning fra Landbruget — ved denne Lovgivning ydet det vigtigste Bidrag til Fæstnelse af Prisniveauet og til Bekæmpelse af Inflationen. Derfor skal det ogsaa ved denne Lejlighed siges, at det er en ond Gerning, naar der fra visse Sider søges etableret en vis Spænding mellem Land og By, thi derved nedbrydes det tillidsfulde Samarbejde, som alene kan føre os gennem Krigen og Efterkrigstidens uhyre vanskelige Aar, og som i øvrigt er det Fællesprogram, der forener den danske Rigsdags samarbejdende Partier ved det forestaaende Valg. Den almindelige Krigspsykose medfører, at smaa Sjæle kan puste sig op til tilsyneladende store Aander ved at dyrke Hadet, men hvor dybt Bitterheden i disse Aar end har rodfæstet sig i vore Sind, vil det dog være skadeligt Blændværk at tro paa, at det danske Folk har en Fremtid ved at dyrke Hadet. Det, Efterkrigstiden faar Brug for, er ikke Had, men Forstaaelse, Tolerance, Sammenhold og Samarbejde.

Men jeg vender tilbage til Kornloven.

Det ærede Medlem Hr. Carl Petersen ankede over, at Flæskepriserne var blevet forhøjet, og han mente deri at se et snedigt Træk fra det store Landbrug. Jeg synes nu, det er en forkert Adresse, det ærede Medlem nævner; man plejer ikke at give det store Landbrug Skylden for Flæskeprisers Forhøjelse, thi disse Prisforhøjelser plejer at blive foretaget af Hensyn til det mindre Landbrugs Rentabilitet og økonomiske Forhold i øvrigt. Det maa dog vist ogsaa have været Tilfældet ved denne Lejlighed. Jeg kan nemlig oplyse det ærede Medlem Hr. Carl Petersen om, at det større Landbrug, der repræsenteres i Tolvmandsforeningerne, overhovedet ikke var indbudt til de Møder, hvor det drejede sig om Flæskeprisen. Dermed tror jeg nok jeg tør sige, at jeg har taget Livet af den Historie, som det ærede Medlem vilde have til at rulle herfra ud over Landet: at denne Forhøjelse var sket for at gavne det større Landbrug. Det er saaledes ikke Tilfældet.

De foreslaaede Ændringer i Kornloven er væsentlig af teknisk Art, og vi kan slutte os til dem.

Under tidligere Aars Forhandlinger har det saakaldte Skovkorn spillet en ikke ringe Rolle, idet vi fra vor Side med Tilslutning andetsteds fra har ment, at Udskrivningen paa Skovarealer burde undgaas. Jeg er derfor tilfreds med den Bemyndigelse, der i § 1, 4de Stykke, er foreslaaet givet Landbrugsministeren til at meddele en generel Fritagelse for Levering af det Kvantum Korn, der er beregnet paa Basis af Grundværdien af Skove og Plantager, der har Pligthugst. Jeg forstaaer Bestemmelsen saaledes, at kun Udsigten til en meget ringe Høst, nærmest i Retning af Misvækst, vil hindre, at denne Bemyndigelse bruges.

Den gode Høst sidste Aar har bevirket, at Forbeholdsretten er anvendt i meget ringe Grad, endog i langt ringere Grad end i noget af de foregaaende Aar. Man regner saaledes i Bemærkningerne til Lovforslaget med, at Forbeholdsretten dette Aar kun har formindsket Udskrivningen med 57 169 Tons mod 185 772 Tons i 1941—42 og ca. 100 000 Tons i 1940—41. Naar der til Trods derfor ikke bliver nogen større Overgangsbeholdning af Korn, viser dette klart, at Kornlovens Bestemmelse om Frihandelskorn er rigtig og nødvendig. Jeg vil derfor gerne udtale, at alle i vort Samfund har Grund til at være Ministeren taknemmelig, fordi han i Fjor, da den store Blæst stod om Frihandelskornet, fastholdt denne Bestemmelse, som er et nødvendigt Led i Kornavlens og et virksomt Middel til at sikre Avlens Opretholdelse i det nødvendige Omfang. Det viser sig nu da ogsaa, at Blæsten om Frihandelskornet fuldstændig har lagt sig, og vi, der i Fjor var Talsmænd for Frihandelskornets Opretholdelse og derigennem støttede Ministerens Opfattelse, har kun Grund til at være tilfreds hermed.

I Aar er Saatiden kommet tidligt, hvad der er Betingelsen for en lang Voksetid og dermed for en god Høst. Man ved dog intet herom; i Fjor var det omvendte Tilfældet; Udsigterne var lidet lovende, alligevel blev det en god, om end vanskelig Høst. Fra alle Sider vil der imidlertid som i de foregaaende Aar blive sat fuld Kraft ind paa at frembringe alt, hvad der behøves til Menneskenes Fornødenheder, til Dyrenes Ernæring og til industrielle Formaal. Jeg vil slutte med at udtale min Tilfredshed med, at Rigsdagen og Landbruget staar sammen i Bestræbelserne for at sikre det daglige Brød paa den nuværende Prisgrund.

Paa Partiets Vegne kan jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse i den foreslaaede Skikkelse.